

Illusie van een mooie dood

RECENSIE: Peeping Tom - Le sous-sol

zondag 06 mei 2007 / door: [Birgit Zuurveld](#) / Fotograaf: Maarten Vanden Abeele0 Sterren

Gabriele Carrizo en Franck Chartier zijn de spil achter Le sous-sol, het vervolg van Le Jardin en Le salon. In het derde deel van de trilogie is iedereen uit de voorgaande delen dood en begraven. Door middel van acrobatische en krachtige dans, theatrale scènes en doordringende zang, grijpt Le sous-sol het publiek bij de keel. Alles lijkt echt en je waant je in de wereld van de dood, waar het leven niet zo leuk schijnt te zijn.

De dood is iets waarvan niemand precies kan vertellen hoe het is. We hopen allen dat het iets moois zal zijn en dat we daar op een vredige manier verder kunnen gaan. In de dood kan alles, je hoeft niet meer bang te zijn, je hoeft eigenlijk helemaal niets meer. Er zijn geen taboes, over alles kan en zal gepraat worden.

Zwarte aarde

Le sous-sol speelt zich af onder de grond, in een soort doods-kist. Zwarte aarde ligt over het toneel en de dansers, allen gekleed in het wit zien er algauw grijs en stoffig uit. De adellijke familie uit het tweede deel van de trilogie, Le Jardin, is dood. De familie leeft samen onder de grond. In deze wereld van de dood komen oude vetes naar boven. Vetes die in de echte wereld niet onder woorden te brengen waren, zonder mensen te kwetsen, worden nu wel besproken. De lichamen van de dansers, die continu in contact met elkaar staan, laten zien dat ze nog verstrengeld zitten in oude geheimen en relaties.

In Le sous-sol worden dans, zang en theater met elkaar afgewisseld. De danspassen zijn krachtig, met veel lenigheid en souplesse. De bewegingen zijn dynamisch en acrobatisch. Door de theatrale scènes krijgt Le sous-sol een verhalend karakter, dat wordt versterkt door het realistische decor. Mezzosopraan Euridike de Beul speelt, met haar doordringende zang, een grote rol. Ze leidt een humoristische, maar tegelijk duivelse ceremonie, de enige rode draad door het verhaal.

Peeping Tom werkt samen met de tachtigjarige danseres Maria Otal. Otal probeert door middel van humor de familie bijeen te houden. Ze probeert de kilheid weg te lachen door middel van zelfspot en bizarre acties. De vrouw die kwiek over het toneel speelt, brengt bij het publiek een soort opluchting teweeg. Ze is het enige lichtpuntje in deze bedrukkende en koude omgeving.

Mysterie

Het publiek wordt constant heen en weer geslingerd tussen het normale en het abnormale in het menselijk gedrag. De personages zijn kil en op zichzelf, maar tegelijk komt er een hartstochtelijk verlangen naar samenzijn boven. Het mysterie van de dood hangt in de lucht. De personages willen het leven afsluiten, maar tegelijk contact houden met deze wereld. De dood is ongrijpbaar en onbegrijpelijk.

Le sous-sol fascineert. Het stuk is beklemmend, maar tegelijk trekt het je aandacht en word je als een magneet in het verhaal getrokken. De spelers hebben een krachtige expressie en weten het

publiek goed mee te trekken. De afwisseling van dans, zang en theater maakt het stuk divers en dynamisch. De illusie van een mooie dood wordt hardhandig weggeveegd, de dood is een harde wereld, waar door middel van zelfspot nog iets van gemaakt moet worden, ook al lukt ook dat niet altijd.